

Bara glada miner på budgetmötet.

Nu går vi mot ljusare tider. Jag anspelar inte på den kommande våren, utan på adventsljusstakarna som snart kommer att lysa upp i gråmuret.

Bostadsbolaget där jag bor har förärat oss en något större och mer proportionerlig julgran i år, tack och lov. Fjolårets var nog en vindpinad topp som bara hade råkat bli över. Sned och vind och inte till så stor glädje för någon. Inte ens en gång ljusslingan trivdes utan hängde lite på trekvart. Men i år är jag nöjd.

Nöjd skulle jag också vara om snön ville utebli, om inte någon har uppfunnit en halkfri sådan. Men vi får väl hoppas att det blir trottoarernas tur att få lite sand i år. Förra året var det ju cykelbanornas år. Med all den neddragning som skett inom sjukvården skulle trottoarerna behöva ha lika mycket sand som Playa Ingles för att skydda oss mot akutmottagningarnas överfyllda korridorer. Ännu nöjdare blev man ju om underentreprenörerna i snösvängen kollades upp lite bättre vid avtalens inträde. I många fall äger de inte ens tillräckligt med maskiner för att klara av sina åtaganden. Men vem bryr sig.

Tiden kommer och tiden går. Och fort går den. Många år har det blivit som man har varit” kaffetant” i föreningen. För att inte tala om Vera och Barbro, de hade redan varit i farten flera år innan jag kom med. På den tiden var vi sex damer som samsades i Klockargårdens lilla kök. Men nu har vi alltså ”kokat” ner till hälften. Men det har hela tiden varit en trevlig samvaro som det har känts fint att få vara en del utav. Men allt har sin tid och det ska bli riktigt trevligt att prova på att husera i ABF:s lokaler. Kanhända att även Gunnar och Leif som tålmodigt släpat fram alla borden och stolarna under åren, först åt ena hållet och sen åt det andra, kommer att glädjas över att få slå sig ner vid redan framställda och dukade bord.

Annars tror vi nog att allting kommer att bli som förr. Nästan. Visst blev det väldigt bra när borden i Klockargården blev lite mindre så man kunde språka med den som satt tvärs över bordet. Precis så ska vi ha det på ABF och en stor fin scen, bra underhållning, luftig lokal, gott kaffe och inte att förglömma *Hembakat bröd*. Vad kan bli fel? Ingenting alls kan man tro.

Att få känna en medmänniskas förtroende i stort och smått känns väldigt fint. Att en hel förening bestående av lika många individer med individuellt tyckande och smak visar sitt förtroende för vår lilla styrelse är riktigt stort. Det förtroendet vill vi inte mista. Att se så glada miner på ett budgetmöte är naturligtvis i första hand en eloge till en kassör som är vaken och gör sitt jobb och vakar med hökblicken över styrelsen. Men visar också på att även övriga i styrelsen tycker att det är rysligt roligt att värna om en verksamhet som betyder så mycket för så många.

Många tankar har virvlat runt i mitt huvud uppför ”Tankebacken” under åren som gått. Nu kan jag göda samma hjärnceller på 744:ans buss. Kommer jag inte på något speciellt så kan jag alltid betrakta alla de som ivrigt stirrar i sina telefoner som om de förväntar sig att få se världens åttonde underverk dyka upp där. Att ta del av och betrakta sin omgivning är väl så givande som att ständigt vara uppdaterad på nätet. Ingen lägger ju längre sju sorters blommor under kudden i hopp om den tilltänkta maken/makan ska uppenbara sig i drömmen. Numera lägger vi istället mobiltelefonen där som en garanti för att vi inte ska gå miste om något här i tillvaron. Möjligtvis missar vi vem som uppenbarade sig i drömmen. Men ingen fara, det kan du säkert läsa om på Twitter när du vaknar nästa dag.

Några ord måste jag ju ägna åt dagens underhållare, magikern Jens Jadebäck. Jag är nog inte riktigt säker på om han lurade oss med just avledande manövrar eller om han ”snackade” omkull oss. Glad är jag att jag befann mig långt bak i salen och inte blev drabbad. Jens trollerikonster hade nog fått min redan så snurriga hjärna att fly skallen likt en virvelvind.

På cirkus har ju alltid trollkonstnären en vacker medhjälpare vars enda uppgift är att förse honom med nödvändiga attribut för sitt konstnärliga utförande.

Undrar om inte Maj och hennes kompis redan ingick i hans ensemble från start, eftersom dom skötte sig så otroligt bra.

Nu är vår tid i Klockargården över. Jag behöver inte längre springa gatlopp med första halvfulla vagnen med söliga kaffekoppar för att få första tjing på diskmaskinen. *(Vi kom att trivas riktigt bra ihop till slut, maskinen och jag).*

Vera behöver inte längre räkna och fundera över att antalet längder delat med antalet kaffegäster stämde i slutändan och att kakburkarnas innehåll fördelades rättvist. Barbros brödleveranser från Alimenta, liksom hennes jagande efter kaffe till extrapris upphör från och med detta **nu**.

Lite eftersnack som alltid om livets trivialiteter och sen säger vi tack för oss och släcker ner i Klockargårdens kök utan att säga på återseende.

Vi säger bara tack för den tid som varit och så går
vi vidare.

God Jul

och

Gott Nytt År

